

for den Offerdag, som han ikke længere maa gøre Brug af. Jeg finder ikke, at det Forhold, i det hele taget er ordnet saaledes fra Flertallets Side, at Kommunerne kunne være tjente med at gaa ind derpaa.

Jeg henhold til disse Bemærkninger kan jeg altsaa paa ingen Maade slutte mig til Flertallets Forslag, og skønt jeg ogsaa, som det fremgaar af mine Udtalelser, har Betæneligheder ved adskilligt af Mindretallets Forslag og af Regeringsforslaget, maa jeg dog foreløbig stemme derfor. Jeg beder Udvalget til 3dje Behandling at tage under Overvejelse, om der ikke i Regeringsforslagets § 9 kunde indsættes en Bestemmelse om, at det ikke absolut skal være en Ligning efter Formue og Vejligbed efter de i Kommunen gældende Regler, som skulle anvendes ved Fremstæffelsen af Vederlaget for Højtidsofret, men at man ogsaa der maa kunne faa en anden af paagældende Ministerium billigt Ligning.

Bjerre: Jeg skal kun ganske kort lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Det ærede 11te kongevalgte Medlem (S. N. Hansen) har i alt væsentligt sagt, hvad jeg kunde ønske at sige, men min særlige Stilling som gejstlig kan gøre det ret naturligt for mig at komme med et Par Bemærkninger. Jeg har bragt i Erfaring, at mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling af flere her i Tinget og uden for ere blevne opfattede, som om jeg i og for sig helst ønskede, at man kunde beholde Accidenserne, selv om det var let at afløse dem, og at det samme var Tilfældet med de fleste Præster. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, at jeg udtrykkeligt udtaler, at det er en Misforstaaelse. Det har jeg ikke sagt og heller ikke ment. Jeg har ganske vist sagt, at en Del Præster, og det maatte ikke de daarligste, havde nogen Betænelighed ved at gaa til et bestemt Forbud mod alle Accidenser, men jeg føjede udtrykkeligt til, at Grunden var, at det er den eneste Ydelsesform af Præstelønnen, som har bevaret Frivillighedens Karakter, og for saa vidt altsaa ogsaa fra den Side set er den mest kirkelige. Men det er ingenlunde det samme som at sige, at Præsterne i og for sig helst vilde beholde dem. Jeg har ogsaa udtalt, at hvis man bestemt forbød at give Præsten Gaver i Anledning af en hvilken som helst Bistand, vilde det af mange blive opfattet som et utilbørligt Indgreb i den personlige Frihed. Men det er jo heller ikke det samme som i og for sig at ønske at beholde det. Min Mening er ganske simpelt den, at hvor meget man end ved Lov og gennem Administrationen bestemmer, at der

ikke maa gives Gejstligheden noget som helst i Anledning af noget som helst, saa vil der dog, det kan man sige med positiv Sikkerhed, Gang efter Gang blive gjort Forsøg paa det af Menighedens Medlemmer. Og hver Gang dette sker, vil man bringe vedkommende Præst i en overmaade pinlig Stilling. Da det er den Side af Spørgsmaalet, der stadig er blevet draget frem i Præstekonventioner, og hvor Præster have drøftet denne Sag, fandt jeg, at det var min Pligt at gøre opmærksom paa, at saadan er Stillingen. Et bestemt Forbud mod at give i Anledning af, eller hvad der kunde antages at være i Anledning af en eller anden kirkelig Bistand, vil bringe Præsten i en overmaade mislig Stilling. Det samme gælder, tror jeg ogsaa, om Begravelsestalerne. Det er jo dog klart, at naar man ved en særskilt Akt afløser Accidenserne, hvad man som bekendt aldrig har tænkt paa at gøre før nu, vil give fuld Erstatning for dem og vil lade dem betale af Kommunerne eller af alle de Beboere i Kommunen, som hører til Folkekirken, saa kan det ikke andet end virke i Retning af, at alle de vedkommende Beboere anse det for Præstens Pligt, at han skal tale ved enhver Grav. Hidtil har der faktisk været Frihed paa det Punkt i alt væsentligt, men det vil der ikke blive i Fremtiden, hvis der sker en Afsløsning paa denne Maade. Og hvad Betjending det kan have i Retning af at stille Præsten pinligt og vanskeligt i mange Tilfælde, behøver jeg næppe at gøre dette høje Ting opmærksom paa. Jeg vil vel ikke sige, at der ikke kan findes en Maade, hvorpaa man kan komme til en fuldstændig Afsløsning, maatte ogsaa uden Forbindelse med en Præstelønningslov — skønt jeg tvivler meget derom. Jeg antydede jo selv, at vi f. Eks. for Begravelsestalerne Vedkommende maatte ind paa at have et bestemt Ritual, saa at Præsten kun var nødt til eller pligtig til at oplæse dette; om han saa vilde tale mere, det blev en frivillig Sag. Saaledes kan der jo nok tænkes nogle Veje; men vanskeligt er Spørgsmaalet, og da det er et indre kirkeligt Spørgsmaal, er det jo ganske i Strid med dette Tings Traditioner, hvis det saaledes i Høj og Hast vil vedtage noget om den Sag, og det saa langt fra under Regeringens Medhjælp og ved Administrationens Forberedelse, at det jo endogsaa tværtimod er under Regeringens bestemte Modstand. En ganske anden Sag var det jo, om det var i den Grad nødvendigt, at der ikke kunde ventes længere, at Vægeret var ved at flyde over. Det tror jeg dog nok, jeg tør sige, at saa meget kender jeg til Forholdene paa Landet, at saaledes er det